

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 58/2020
27.02.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милош Ристић, адвокат из ..., против туженог „ББ” ДОО из ..., чији је пуномоћник Игор Павловић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Привредног суда у Београду и Првог основног суда у Београду, на седници одржаној 27.02.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у овом предмету, стварно је надлежан Први основни суд у Београду.

Образложење

Први основни суд у Београду, решењем П1 3788/18 од 22.03.2019. године, огласио се стварно и месно ненадлежним за поступање у овом предмету и одлучио да по правноснажности решења списе предмета уступи Привредном суду у Београду. У образложењу је указао, да је тужени у одговору на тужбу, између осталог истакао да је донет унапред припремљени план реорганизације туженог, који представља правноснажну и извршну исправу и истакао приговор преурађености тужбеног захтева до спровођења унапред припремљеног Плана реорганизације и приговор недостатка правног интереса. Затим, како је решењем Привредног суда у Београду Рео 31/16 од 25.11.2016. године потврђено усвајање измењеног унапред припремљеног Плана реорганизације, то је суд у складу са одредбама члана члана 156. став 4. тачка 1. и члана 167. став 1. Закона о стечају, члана 58. Закона о парничном поступку и члана 25. став 1. тачка 4. Закона о уређењу судова, одлучио као у изреци решења.

Виши суд у Београду, решењем Гж1 285/19 од 26.09.2019. године, одбио је као неосновану жалбу туженог и потврдио решење Првог основног суда у Београду П1 3788/18 од 22.03.2019. године и одбио као неоснован захтев туженог за исплату трошкова другостепеног поступка.

Привредни суд у Београду, није прихватио стварну надлежност, већ је уз допис П 581/2020 од 03.02.2020. године, списе предмета доставио Врховном касационом суду, ради одлучивања о сукобу стварне надлежности између судова разне врсте. У образложењу је указао, да, тужилац тужбом осим тужбеног захтева за утврђење да су ништаве одредбе члана 3.3. и 3.4. Споразума о регулисању међусобних права и обавеза број ../17 од 08.11.2017. године, закљученог између тужиоца и туженог, потражује и

дуговање из радног односа у складу са Споразумом о регулисању међусобних права и обавеза, који се односи на исплату зараде, накнаде зараде и друга примања на основу радног односа са стањем на дан 30.09.2017. године, која је тужилац остварио на основу рада код туженог, који му је престао 11.10.2017. године, на основу отказа. Затим, како је тужилац тужбу поднео после обуставе стечајног поступка и истом потражује исплату зараде, а која се потраживања односе на временски период који није обухваћен унапред припремљеним Планом реорганизације, то у конкретној ситуацији поступак није започет у току и поводом стечајног поступка, већ против активног привредног друштва, као ни да се ради о спору поводом реорганизације, јер постојање унапред припремљеног Плана реорганизације туженог и његове измене не утичу на овај спор и да нема атракције надлежности.

Врховни касациони суд је одлучујући о сукобу стварне надлежности на основу одредбе члана 22. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18), а у вези одредбе члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 116/08, 104/09, 101/10, 31/11, 78/11, 101/11, 101/13, 40/15, 106/15, 13/16, 108/16, 113/17, 65/18-УС, 87/18 и 88/18 - УС), утврдио да је за поступање у овом предмету стварно надлежан Први основни суд у Београду.

Тужба је поднета 12.12.2018. године. Предмет тужбеног захтева је утврђење ништавости одредби члана 3.3. и 3.4. Споразума о регулисању међусобних права и обавеза закљученог између парничних странака и исплата на име новчаног потраживања из радног односа.

Решењем Привредног суда у Београду Рео 31/2016 од 25.11.2016. године, правноснажног 07.06.2017. године, отворен је стечајни поступак над стечајним дужником, туженим, потврђено усвајање измењеног унапред припремљеног Плана реорганизације од 14.03.2016. године, обустављен стечајни поступак над туженим и констатовано да по доношењу овог решења сва потраживања и права поверилаца и других лица и обавезе стечајног дужника одређене измењеним унапред припремљеним Планом реорганизације, уређују се искључиво према условима из плана, да усвојени измењени унапред припремљени План реорганизације је извршна исправа и сматра се новим уговором за измирење потраживања која су у њему наведена, а евентуална потраживања поверилаца која нису обухваћена одредбама плана о намирењу поверилаца, биће намирена на исти начин и под истим условима као потраживања других поверилаца његове класе.

Одредбом члана 22. став 2. Закона о уређењу судова, је прописано да, основни суд у првом степену суди у грађанскоправним споровима ако за поједине од њих није надлежан други суд и води извршне и ванпарничне поступке за које није надлежан неки други суд. Одредбом става 3. овог члана, између осталог, да, основни суд у првом степену суди о правима, обавезама и одговорностима из радног односа, о накнади штете коју запослени претрпи на раду или у вези са радом. Одредбом члана 25. став 1. тачка 4. овог закона, између осталог да, привредни суд у првом степену суди у споровима поводом реорганизације, судске и добровољне ликвидације и стечаја осим спорова за утврђење постојања, заснивања и престанка радног односа који су покренути пре отварања стечаја. Одредбом става 2. овог члана, између осталог, да, привредни суд у првом степену води поступак стечаја и реорганизације.

Одредбом члана 1. став 1. Закона о стечају („Службени гласник РС“, бр. 104/09, 99/11, 71/12-УС, 83/14, 113/17, 44/18 и 95/18) је прописано, да, овим законом уређују се услови и начин покретања и спровођења стечаја над правним лицима. Одредбом става 2. овог члана, да, стечај се, у смислу овог закона, спроводи банкротством или реорганизацијом. Одредбом става 3. овог члана, да, под банкротством се подразумева намирење поверилаца из вредности целокупне имовине стечајног дужника, односно стечајног дужника као правног лица. Одредбом става 4. овог члана, да, под реорганизацијом се подразумева намирење поверилаца према усвојеном плану реорганизације и то редефинисањем дужничко-поверилачких односа, статусним променама дужника или на други начин који је предвиђен планом реорганизације.

Одредбом члана 167. став 4. Закона о стечају је прописано да, правноснажношћу решења о потврђивању усвајања плана реорганизације у стечају, престају све последице отварања стечајног поступка, а у називу стечајног дужника брише се ознака „у стечају“.

У конкретној ситуацију су престале све последице отварања стечајног поступка над туженим 07.06.2017. године правноснажношћу решења о потврђивању усвајања измењеног унапред припремљеног Плана реорганизације, док тужилац од туженог потражује исплату зараде по тужби која је поднета 12.12.2018. године. Дакле, ради се о потраживању тужиоца за које је тужба поднета после обуставе стечајног поступка над туженим у спору против послодавца који активни привредни субјекат, те нема основа за заснивање стварне надлежности привредног суда, због чега је за сада за даље поступање у овом предмету стварно надлежан Први основни суд у Београду на основу одредбе члана 22. став 3. Закона о уређењу судова.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 22. став 2. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**